

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

"Når De følger det netop hørte godt ..."

Henvisning:

Denne oversættelse følger den nøjagtige afskrift af det originale lydbånd af et foredrag, som Bruno Gröning holdt i 1957 i Pirmasens.

For at sikre kildens ægthed, blev der bevidst givet afkald på sproglig eller grammatisk korrektur i teksten.

De små tal, som står før hvert afsnit, henviser til de tilsvarende lydspor i foredrags-cd'en, for at gøre det lettere at finde det pågældende sted.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originale stemme fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

"Når De følger det netop hørte godt ..."

Sang:

1

"Ich weiß einen Strom"

Jeg kender en strøm, hvis herlige flod
Flyder vidunderligt stille gennem landet,
Dog stråler og glinser den som glødende ild.
Hvem kender dette vand?

Oh sjæl, jeg beder dig: Kom!
Og søg denne herlige strøm!
Dens vand flyder frit og mægtigt.
Oh, tro det, den flyder for dig!

Hvor denne strøm end udgydes,
Der jubler og frydes hjertet,
Som nu nyder den kostelige velsignelse,
Løst fra sorg og smerte.

Strømmen er dyb, og dens vand er klart,
Det smager lifligt og godt.
Den helbreder de syge og styrker vidunderligt,
Ja, gør den mest urene ren.

Er du tørstig, da kom og drik dig mæt!
Kalder ånden og bruden.
Kun den, som i strømmen har vasket sig ren,
Skuer Guds åsyn engang.

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

”Når De følger det netop hørte godt ...”

Oh, sjæl, jeg beder dig: Kom!
Og søg denne herlige strøm!
Dens vand flyder frit og mægtigt,
Oh, tro mig, den flyder for dig!

2

„Am ende ist´s doch gar nicht schwer“

Til sidst er det jo ikke så svært,
At være et saligt menneske,
Man giver sig helt hen til Herren,
Og holder kun fast ved ham.

Man er ikke herre, man er ikke træl,
Man er et lykkeligt barn,
Og bliver stadig saligere, når man ret
Vinder kærlighed til Herren.

Man arbejder i stille virksomhed
Og handler uden eget mål,
Som et træ, der i rette tid
Af sig selv bringer blomst og frugt.

Man anser ikke sit arbejde
For besvær, som man frygter for;
Herren har altid for os gjort det,
Som han forlanger af os.

Man føjer sig altid glad
I alt, hvad han os tilføjer,
Er altid og overalt
Fornøjet, hvor man har ham.

Så salig er en troende kristen,
Så ren og fri for sorg.
Og hvis man da ikke er salig,
Så bli'r man det aldrig mer'.

3

„Ich blicke voll Beugung und Stauning“

Jeg ser fuld af knæfald og undren
Ind i hans nådes hav,
Og lytter til fredens budskab,
Som han har forkyndt for mig.

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

"Når De følger det netop hørte godt ..."

"Refræn"

Hans kors dækker al min skyld
Hans blod gør mig lys og ren.
Min vilje tilhører min Gud,
Jeg stoler alene på Jesus.

Længe har jeg kæmpet besværligt,
Sukket under synd og smerte!
Men da jeg forlod mig på ham,
Da strømmed' hans fred i mit hjerte.

Blødt har hans hånd mig berørt,
Han sagde: "Oh mit barn, du er frelst!"
Jeg greb om hans klædes søm,
Da fik jeg del i hans kraft.

Fredens fyrste er nær,
Hans åsyn stråler over mig.
Oh, hør hans stemme; den kalder:
"Freden jeg tildeler dig!"

Refræn: Hans kors ...

4

„Am Kreuze meines Heilands“ (vers 1 til 3)

På min frelsers kors
Der er mit sikre stæde.
Der vederkvæger almagtens skygge mig
I tørre ørkenland.

Her tilbydes jeg et dejligt hjem,
Sjælens hvilested,
Når sorgens hede omkring mig brænder,
Når jeg bli'r træt og mat.

Oh sikre, salige tilflugt,
Afrøvede klippegrund.
Hvor Guds kærlighed evigt står
Med Guds retfærd som grund.

Jeg ser, hvordan Jakob engang,
Så himmelstigen her;
Frelserens kors viser jo klart
Himmelvejen for mig.

Her under dit kors
Mister døden sin gru.
I Jesu sår dybt og vidt
Får jeg redningen at se.

Armene strækker han ud
Til frelse for alle syndere.
Som himlens herold hentyder han
Til vores arv og del.

5

Kære venner,

når De følger det netop hørte¹ godt, vil De nøjagtigt vide, hvad det drejer sig om her. Det drejer sig kort sagt om Dem selv. Det drejer sig her om hvert enkelt menneske. Det drejer sig om den virkelig sande tro. Det drejer sig her om troen på Gud. Og den begynder først, når mennesket kommer til selverkendelse, så han ved, hvad han har brug for til sig selv, til sin krop.

Jeg ved, at de fleste mennesker, ja, jeg må sige næsten alle mennesker, i dag ikke mere af sig selv ved, hvad der er det rette. Men når vi, kære venner, nøjagtigt følger denne lære, det vil sige Kristi lære, så vil vi, ligesom hver enkelt, kunne notere os succesen.

Naturligvis er mennesker i løbet af århundrederne forfaldet til en helt anden, en rent menneskelig-jordisk lære. I dag ved mennesket intet mere om sig selv. Han har stillet det naturlige, det guddommelige til side. Han har opgivet sig selv. Han har ikke mere fundet det nødvendigt at skænke sin krop opmærksomhed. Han gør simpelthen kun det, som han selv finder rigtigt, sådan som han har forstået det.

Kære venner, jeg vil også her over mikrofonen ganske kort præsentere mig for Dem, men ikke, for at De på nogen måde skal gå over til en anden tro. Jeg siger Dem det helt tydeligt: Jeg ved ikke meget. Jeg ved kun det, som mennesker i dag ikke mere ved, ikke mere kan vide. Som jeg netop sagde, er de forfaldet til det menneskelige, og at mennesket tager alt menneskeligt, og ikke gudfrygtligt. Derfor, kære venner, står det så sørgeligt til med det enkelte menneske. Han finder ikke mere vejen, som blev vist ham af Kristus. Han ved ikke mere, hvad der er det sande.

Han, mennesket, er blevet mere og mere overfladisk. Han er praktisk talt forfaldet til enhver stor synd. Uden at han ved det. Uden at han overhovedet er klar over det. Uden at det overhovedet plager hans samvittighed. Det vil sige, at han mere eller

¹ Bruno Gröning henviser her til sangene "Ich weiß einen Strom", "Am Ende ist's doch gar nicht schwer", "Ich blicke voll Beugung und Staunen" og "Am Kreuz meines Heilands", som høres i begyndelsen af båndoptagelsen.

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

”Når De følger det netop hørte godt ...”

mindre overhovedet intet føler mere. Det eneste, han føler, er, at der er trængt uoverensstemmelser ind, ikke kun omkring ham, men ind i ham.

Og enhver af dem, også De, kære venner, vil spørge sig selv: ”Hvordan er alt dette dog muligt?” Hvordan er det overhovedet kommet så vidt, at det onde har grebet Deres krop, så De virkelig ikke mere føler Dem godt tilpas, idet De selv har mærket, at kroppen ikke mere lystre Dem, at De ikke mere kan befale over den. For den er så at sige gået i strejke. Her og der gør det ondt, og her og der er der organer, som ikke mere arbejder sammen, det vil sige sådan, som den jo skulle klare sin opgave, da den, kroppen, jo er et samlet værk, hvoraf vi, altså hvert menneske, skulle drage den lære, at Gud har givet os sit værk med i kroppen, så vi kan erkende, hvor stor og mægtig Gud er.

Men jeg ved, at mange, også De, kære venner, ikke har bemærket det mindste. De har en helt anden livsopfattelse. De lever, ligesom forfædrene har levet før Dem, og de har så givet Dem en lære med på vejen. Og at menneskene mere eller mindre retter sig efter den jordiske lov, og at de gør så meget som muligt for også at følge den. Men her må jeg ikke gå for vidt, for så vil De ikke kunne forstå mig.

6

Nu begrænser jeg mig til et, og det er altid kun det, at mennesket nu endelig må komme til selverkendelse, så han ved, at han er en guddommelig skabning, et guddommeligt væsen. Og at det er Gud selv, der har lånt ham denne ene, denne krop for et jordisk liv. Det vil sige, at Gud har sendt os hertil, og at Gud med den ikke vil sige os et eller andet tilfældigt, men vise os hele sin pragt og herlighed.

Men vi er nu engang jordbundne, jordbundne gennem vores krop. Og så er det jo den enkeltes første pligt, den første opgave, at lægge mærke til denne enestående krop. Og at han også lader sin krop få det, som Gud har bestemt for den.

Når jeg nu går over til bestemte sammenligninger, mine kære venner, vil De endnu bedre forstå mig. Men jeg ved, at jeg også må gøre det, for at give Dem den virkelige forståelse for det. Så De først og fremmest forstår Dem selv, så De dermed først og fremmest kommer til selverkendelse. Men det vil først blive muligt, når De skænker Dem selv, eller rettere sagt, Deres krop opmærksomhed.

Og idet De, det vil sige Deres krop, er blevet grebet af det onde, hvor De selv siger, at den ikke er i orden. De ville bruge det ene ord, at den er ”syg”. Eller her og der er ”sygdommen”, ja, De påstår endda, at det er ”Deres” sygdom. Ja, venner, set fra Deres side kan det være rigtigt. Men set fra den virkelig sande, guddommelige side, er det i bund og grund forkert! For det onde er om os, og mennesket kan nemt, meget nemt, optage det i sig, når han blot en eneste gang glemmer sig selv, idet han virkelig kun hører på mennesker – hvad enten de har samlet erfaring eller ej. For her i livet er det jo sådan blandt mennesker, at de for det meste kun siger deres mening,

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

"Når De følger det netop hørte godt ..."

og ikke deres overbevisning. Og hvis De går videre, vil De også have konstateret, at mennesker igen og igen siger: "Ja, jeg har forsøgt alt muligt!"

Mennesket har forsøgt at befri sit medmenneske for sygdommen. De har også selv, kære venner, forsøgt alt muligt for at befri Dem for dette onde. Og hvis De nu spørger Dem selv – ja, hvad har det givet Dem?

Skulle De ikke straks have grebet til den, som De tilhører, og til det, som tilhører Dem, så der også herskede orden i Deres krop? Skulle De ikke straks gøre det rigtige? Eller skal De først anstille forsøg? Skal De først leve efter Deres medmenneskers meninger? Eller skulle De i det hele taget kun gang på gang være udsat for forsøg?

For De, for ethvert menneske, er jo selv det onde, idet han giver sig af med ondet, i stedet for at befri sig for det. Idet han behandler ondet. Idet han jo kun forsøger at blive befriet for ondet, men aldrig optager den tanke i sig, at enhver har pligt til at befri sig selv for dette onde, for denne sygdom. Aldrig er han gået over til dette, for han blev på forsøgets vej. Kendsgerningen er dog ganske bestemt, hvad De også selv ville sige, at de mange forsøg kun var Dem til besvær. At det onde ikke forsvandt fra Deres krop, men greb den mere og mere, og dermed nedværdigede den, så De i dag ikke mere fuldt ud kan udnytte den.

7

Jeg ved, at mange af Dem ville sige: "Ja, men jeg tror jo. Jeg beder jo. Jeg går jo i kirke!" Kort sagt: "Jeg er jo et troende menneske." Han kunne også sige: "Jeg er en kristen." Ja, kære venner, der hører meget, meget mere til at være en virkelig kristen! Det betyder først og fremmest at følge vor Frelzers råd, og simpelthen gøre det, vi skal gøre, gå vejen, sådan som Gud jo har befalet det for os. Det vil sige, at vi må gå den for os foreskrevne vej. Og vi må også tro, at vi så vil nå vort mål. Og ikke hele tiden trøste sig med ord, idet De siger, at De jo tror, at De jo er en kristen. Nej, venner: Tal mindre, og gør det først! At gøre det vil sige, at De skal gå over til handling, og at De nu virkelig tager det gode til Dem. For det gode vil optages!

For De tror da vel ikke, at det gode, det rent guddommelige, vil komme ind i Deres krop, når De stadig hele tiden befatter Dem med det onde, med alt det, som jo aldrig var orden, men kun uorden. Og det har De jo indtil nu også konstateret. Det har De nu også forstået. Og netop derfor, kære venner, er De i dag kommet sammen, for endelig at få sandheden at høre.

Men jeg går endnu videre: Ikke kun, at De hører sandheden, men at De også føler, at De mærker den, mærker den i Deres egen krop. Men det sker først, når De virkelig skænker Deres krop opmærksomhed. Når De følger den, De skal følge, og virkelig tror, at der også vil komme orden i Deres krop igen.

Og jeg siger endnu engang: Det vil ikke ske, før De virkelig har løst Dem fra det onde, at De fra nu af ikke mere har med det onde at gøre. Det vil sige, med det onde,

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

”Når De følger det netop hørte godt ...”

med denne uorden, simpelthen ikke mere beskæftiger Dem med det, og nu ganske enkelt går vejen, sådan som Gud har befalet det for Dem, for ethvert menneske, for alle levende væsener. Når mennesket gør det, så vil han snart mærke, at han, når han nu befinder sig på denne vej, hele tiden vil føle sig bedre tilpas, hele tiden vil føle sig friere, så han herefter virkelig er et livsglad, livsbekræftende menneske.

8.

Men her, kære venner, når De nu tænker på at gå denne vej, bør De virkelig ikke mere beskæftige Dem med sygdommen, og ikke altid leve i den. Om muligt, så tænk ikke mere tilbage, og tvivl ikke hele tiden på det gode. Eller, hvad der dog meget, meget nemt kan ske, hvad der også kan ske for Dem, hvis De var, og stadig er, omgivet af Deres nærmeste, som stort set ikke bærer det gode i sig, og ikke tror på det gode, på det guddommelige. For de siger: ”Hvad jeg ikke kender, det tror jeg ikke på. Hvad jeg ikke ser, hvad jeg ikke føler, det eksisterer ikke for mig.” Så er mennesket altså en ikke-troende, idet han hele tiden bearbejder Dem: ”Ja, forsøg dog dit og forsøg dog dat” eller: ”Har du forsøgt dette eller hint? Du må forsøge!”

Ser De, venner, også her bliver De gang på gang angrebet, selv fra Deres nærmeste, fra Deres allernærmeste familie. Lige meget hvem det er, om det er far, mor, bror, søster, tante eller onkel – hvad ved jeg, hvem det er. Eller måske en god ven, en god nabo. Eller lige meget hvem eller hvor en sådan indbildsk vigtigper kommer fra, der bilder sig ind at råde over en viden, selv om han i hele sit liv kun eksperimenterer, kun har gjort forsøg.

Men det er jo ikke ens alt sammen, det vil sige, alle er ikke i samme humør, og alle er ikke omgivet af det samme gode eller det samme onde. Den ene mere og den anden mindre. Men lad os nu skyde omgivelserne helt til side. Lad os tænke på vores tilværelse her, på vort jordiske liv. Lad os tænke på vores krop. Lad os tænke på os selv. Og så, kære venner, vil De snart komme til selverkendelse.

For De må give Dem selv et løfte, og også stå ved dette løfte. Og når De har aflagt dette løfte, og også står ved dette løfte, ved disse ord, så vil De sige til Dem selv: ”Ja, jeg vil! Først og fremmest vil jeg løse mig fra det onde! Jeg vil ikke mere have noget med det onde at gøre! Og nu vil jeg forbinde mig med det gode, med det sande guddommelige, så jeg herefter har den direkte forbindelse til Gud.”

Jeg ved, at mennesket ikke ved noget om sig selv. I dag taler man allerede om krop, sjæl og ånd. Og dog findes der hele tiden mennesker, som mere eller mindre ikke tror på sjælen, selv om de på den anden side siger, at det er en ”sjælelig” lidelse. Ja, og hvor foregår det gang på gang, kære venner? Det burde De vide lige så godt som jeg. Men netop derfor kan De ikke have vidst det, da De jo ikke har givet Dem af med alt dette, at De jo stort set aldrig har gjort det, De burde gøre, det vil sige, aldrig have ladet være med at iagttage Deres krop, have søgt sandheden på Dem selv, i Dem selv. For om den følelse, De nu mærker, vil også De sige: ”Det er en følelse, som er fremmed for mig. Det er en mærkelig fornemmelse.” Men straks efter skifter De igen

tilbage til det onde. Og så anstiller De forsøg, om det endnu klemmer, eller om De nu kan det ene eller det andet. Der, kære venner, har jeg fået bevis for, at De straks er indstillet på at forlange.

Nej, venner, det er for meget. Så vidt må det ikke gå. De skal kun indstille Dem på at modtage den guddommelige sending her. Eller rettere sagt, at opnå den. Hvordan De opnår denne sending, det finder De ud af. Men gang på gang må jeg gentage det, først når De virkelig iagttager Deres krop, så De lægger mærke til, hvad der foregår i den, ikke så meget om den, men kun i den, i Deres egen krop. Når De har bortledt opmærksomheden fra Deres omverden, fra Deres omgivelser, så lukker De ganske enkelt øjnene.

Og forlang ikke, at den eller den følelse skal kunne mærkes. Nej, venner, sådan er det ikke. Men når De lægger mærke til Deres krop, så konstaterer De ikke et eller andet, men virkelig det, som viser sig i Deres krop, sådan som De føler det. Og det må De nu endelig engang antage som sandhed. Og De må jo også tage det til Deres hjerte. Og så er det, som jeg lige sagde, at De siger: ”Det er en fremmed, det er en mærkelig følelse for mig!” Ja, det er mærkeligt, at De nu skal gøre det anderledes, end De hidtil har gjort det. Kun sådan, kære venner, kun sådan er det muligt, og ikke på nogen anden måde.

9

Jeg ved, at hvis jeg i dag ville sige Dem, altså skulle opremse det enkelte faldne menneske for Dem, som havde mistet det gode, først om sig, derefter i sig, og hvordan han igen opnåede at få det gode tilbage: Det er et menneske, som virkelig har forstået, gennem det onde, som han jo selv havde bemærket på sin egen krop, at det jo ikke var noget godt, men at han kun havde fået ondet for at komme til selverkendelse og forstå, at det onde jo kun fører ham til det onde, og aldrig til det gode, aldrig til Gud!

Men her, kære venner, er det altid ved alle tilfældene – når jeg siger hundrede, så er der tusinder af dem – hvor mennesker helt var opgivet af deres medmennesker, som selv sagde: ”Ja, jeg eller vi har ”forsøgt” alt muligt for at befri Dem for denne sygdom, men vi kunne ikke!” Det vil sige, der siger den ene og den anden sandheden, idet han siger til Dem, som til mange andre: ”Der kan vi ikke hjælpe!” Ser De, venner, her begynder sandheden. Hvor mennesket alene har forsøgt alt muligt, ikke kun De som enkeltmenneske. Nej, også dem der omgiver Dem, eller hvor De troede, at han kunne hjælpe. Men bagefter har De fundet ud af det, selv om det også er temmelig sent.

Men lad os blive her. Jeg siger endnu engang: Hvor De har erfaret sandheden, da Deres medmenneske sagde, ”Ja, der kan jeg ikke gøre noget. Jeg har forsøgt alt, og det er simpelthen” – nå ja, sådan som mennesker siger – ”uhelbredeligt. Det findes der intet middel imod, det kan vi endnu ikke gøre noget imod!” Ja, jeg tror, at De også til dels er kommet så vidt.

10

Nu, kære venner, her begynder sandheden. Her kom De til selvbesindelse, altså de, der har erfaret helbredelsen på deres egen krop. Her vidste De nøje: "Jeg var jo opgivet af mine næste, af min familie og af alle, der bekymrede sig om mig, og de har forsøgt alt muligt, og siger jo selv: 'Vi kan intet gøre!' Som moderen selv siger: "Jeg har forsøgt alt med mit barn!" Som ægtemanden selv sigder: "Jeg har forsøgt alt uden at kunne hjælpe min kone!" Men det var altid kun et forsøg. Sådan er det også fra bror til søster, fra søster til broder og omvendt, og sådan går det videre. Ja, kære venner, da har den ene ikke kunnet hjælpe den anden, for han vidste ikke råd, og derfor kunne han ikke gå over til handling. Han var rådløs og dådløs.

Ser De, venner, hm, netop når mennesket har samlet denne erkendelse, og nu ved hvad det drejer sig om, det vil sige er kommet til selverkendelse, så vil han vide det. Og så vil han finde tilbage til den, han tilhører. Enkelt sagt, men svært at gøre – set fra Deres side – at han tilhører Gud. Og at han nu virkelig bliver bevidst om Gud, der jo har skabt ham og givet ham alt, hvad han har bestemt af godt til ham, men som han jo må optage i sig.

Når han gør det, er det godt. Men når han forsøger, så bliver hvert forsøg altid til besvær for ham. For "hvert forsøg er mislykkedes", vil han herefter sige. Men må han da gøre forsøg, er det ikke at prøve Gud? Er De klar over det? Jeg siger: Ja, men De vil også snart sige "ja" til, at det De hidtil har gjort, jo kun har været at prøve Gud. Nej, venner, sådan kan det ikke fortsætte!

Og nu vender jeg tilbage igen: De mennesker, der har erfaret sundheden på Deres krop, har altid været de mennesker, som nøjagtigt vidste, hvad de ville. Når de havde fundet tilbage til Gud, idet de virkelig troede, idet de kun havde ét hjertensønske, at deres krop blev befriet for sygdommen. Men så længe han bevæger sig der, hvor det onde allerede har hjemme, bliver han aldrig fri. Han er ligesom den, der er faldet i en grube, han bliver så trukket op og stillet ved siden af den. Men han har ikke kraften, han har ikke styrken til at holde sig oppe, men vil falde ned igen. Og alle mennesker, som er vokset op i dette, de er snavsede, de er svinet til. Og når De lever blandt dem, bliver De også svinet til, og vil aldrig blive frie, og heller aldrig rene.

Ja, det siger jeg, venner, og det er sandt. Jeg siger jo, jeg vil ikke gå over til for mange sammenlignelser i dag, for det ville blive for meget. Det ville også blive for meget, fordi De ikke straks ville kunne forstå alt det meget, det gode, som er bestemt for ethvert levende væsen. Og derfor giver jeg Dem nu det ene, gode råd: Gør det samme gode, som mange mennesker allerede har gjort, så De nu kan komme til selverkendelse, og så De nu ved, hvad det drejer sig om. Så er det godt.

Altså, løs Dem fra alt det, De har mærket som sygdom i Deres krop, så De heller ikke mere vil have med det onde at gøre. Og forbind Dem virkelig med den, som De, som hver enkelt tilhører.

11

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

"Når De følger det netop hørte godt ..."

Jeg ved, at mange ud fra sig selv vil sige: Det er nødvendigt, at Gröning nu viser sig her. Nej, venner! Nødvendigt? Det er kun nødvendigt, at De kommer til selverkendelse. Personen, Grönings krop, siger Dem intet. Men Gud siger os alt. Og når vi nu tager imod det gode, det guddommelige, og De frem for alt – jeg gør det allerede – så vil også De sige: "Ja, nu er det anderledes. Det er en helt, helt anden følelse. Mærkelig!" Jeg siger det endnu engang: "En mærkelig følelse."

Ja, hvis De nu blot tror, men virkelig ville tro. Og De nu virkelig opretholder forbindelsen til Gud. Og De også virkelig hører på Gud. Og det er Kristi ord, at vi skal høre på Gud, og at vi først kan følge Ham, når vi også går vejen, så vi gør det, og ikke kun siger: "Jeg vil" eller trøster sig med det og sige: "Jeg vil nok gøre det." Nej, gå nu simpelthen over til det. Det betyder at gå bort fra den onde vej. Jeg kalder Dem alle, kære venner, til den store venden om!

Den vej, De hidtil er slået ind på, den var forkert. Jeg behøver ikke at fremhæve det så voldsomt, for De ved det jo selv. Vejen, som De har gået på, var den forkerte. Det er den onde vej. Og på denne vej har De ikke kun haft alt det onde om Dem, men måtte også tage det onde ind i Dem. Og så har De konstateret uordenen i Deres krop. Uordenen er og bliver det onde. Ordenen, kære venner, er det gode. Ordenen er Gud selv!

Jeg ved, at der også er mennesker, som siger: "Gud tilhører os." Nej, venner, vi, ethvert levende væsen, tilhører Gud. Og Gud har sin lov. Hvem der ikke kender den, som ikke tager den til sig, som ikke følger den, har heller ingen succes. Altså, hvert menneske må selv gøre det gode og det rigtige, men aldrig det onde.

Jeg siger kun ganske kort: den der vil være ren, går ikke i snavs og svineri, og vælter sig heller ikke i snavs og vælter sig heller ikke i svineri, for så bliver han svinet til. Men når han gør alt for at holde sig ren, det vil sige, når han først og fremmest er ren og fortsat holder sig ren, så vil han ikke mere gå i møddingen, men vil gå udenom den, og så vil han sige: "Der er snavset. Der er svineriet. Der vil jeg ikke hen! Jeg vil gå den gode, den faste, den bestemte vej. Jeg vil gå vejen, sådan som Gud har bestemt det for os!" For han har skabt en vej for os, for hvert levende væsen, der fører til ham, det vil sige til Gud. Altså, den vej må vi gå.

Og når enhver nu går denne vej, så er han beskyttet, og så er han støttet. Det vil sige, da modtager han den virkelig sande, guddommelige kraft, som ikke er nedbrydende, men opbyggende. Da føler han sig styrket. Han føler sin krop gennemstrømmet. Han mærker, at han på denne vej føler sig vel tilpas, det vil sige, at der er faldet et velbehag over ham. Ja, og dette velbehag er Gud! Gud vil, at vi også føler os godt tilpas. Han giver os alt godt. Blot må vi optage alt det, han sender os. Altså, gør det!

12

Kære venner, gå nu virkelig over til dette, vær nu virkelig opmærksom på Deres krop, og løs Dem virkelig fra alt det onde, som De hidtil har mærket. For De ved, at det onde nedværdiger Dem. Jeg har tidligere sagt det, men jeg må gentage det, så De virkelig ved, hvad det kommer af. Hvad det drejer sig om, det burde De vide: Her drejer det sig virkelig om den guddommelige orden!

Altså, skænk nu Deres krop opmærksomhed. Optag ingen tanker udefra, men føl efter, hvordan det virker i Deres krop. Og tænk ikke på det derhjemme. Tænk ikke på Deres forretning. Tænk ikke på Deres beskæftigelse. Ikke på Deres medmenneske. Nej! Tænk nu på Dem selv. Og nu, hvor De skænker Deres krop opmærksomhed, vil De få så mange erkendelser, at De for Dem selv vil sige: "Ja, det han netop har sagt, det passer, det kan jeg konstatere. Og det er nyt for mig. Men jeg vil følge det yderligere, for jeg vil jo det gode."

Ja venner, men det hører der endnu mere til. Det onde, som jo er om Dem, vil ikke forsvinde netop nu, hvor De virkelig har bekendt Dem til Gud. Og da De er villig til at gå denne vej til Gud, vil det onde gøre alt for at få Dem under indflydelse, så De kun optager onde tanker. Eller at De endog hører det onde fra den ene eller den anden af Deres nærmeste. Og at De gang på gang falder for det. Så De siger: "Ja, det er jo ikke til at tro, ja jeg kan ikke tro, og det kan jo ikke blive ved at være så godt. Det vil blive dårligt igen!" Ja, den erfaring havde De samlet. Men hidtil var De jo på den onde vej. Og derfor har jeg kaldt Dem til at vende om, og nu at gå den rigtige vej, at gå vejen sådan, som den er bestemt til. Den går ikke nedad, men opad!

Altså venner, løs Dem nu virkelig fra det onde, og skænk Deres krop opmærksomhed. Optag så kun det, som virkelig fører Dem til det gode. Læg Dem det gode på sinde. Og at lægge sig det gode på sinde, kan først ske, når De ikke mere regner Dem selv for uværdig, men for værdig. Og nu virkelig er villig til at optage det gode. Og at De står ved Deres ord, ved Deres løfte, idet De siger til Dem selv: "Jeg vil ikke mere have noget med det onde at gøre!" Altså, vi kan ikke forhandle om det. Jeg kan ikke sige andet til Dem, end det, der er sandhed!

Sno Dem nu ikke fra det, og sig ikke til mig – godt, at jeg ikke personligt er til stede nu, ellers ville De sige: "Ja, Gröning, men jeg må tænke over det, for det gør jo ondt. Det strammer jo. Og jeg kan endnu ikke bevæge mine lemmer. Jeg mærker endnu ikke noget liv i dem, Og skal det virkelig komme? Tør jeg tro på det?" og alt dette. Nej, venner, De må jo stort set vide, at jeg har forbudt Dem at tale til mig om sygdom! Hvor tit er jeg ikke blevet passet op af mennesker, som har troet, at de skulle fortælle mig om det dårlige, eller tydeligere sagt fra Deres side, fortælle om deres sygdom, at de skulle tale om den til mig, og at de også kunne forlange, at jeg behandlede sygdommen. Nej, venner, forkert, helt forkert! Det er vanens magt, og den har De levet i. De er så vant til at tale om det onde, også for at lade det behandle. Men her ved De jo, at jeg ikke vil vide noget om det onde. Fordi jeg ikke vil have noget med det onde at gøre.

Altså, her må meget allerede have været påfaldende for Dem, idet De siger til Dem selv: ”Ja, han vil ikke vide noget om sygdom, om det onde, som han kalder det. Vi skal ikke sige ham noget.” Og da står De foran et stort spørgsmål: ”Hvordan er det muligt, at jeg så fra denne sygdom (på dette sted sætter lyden fra båndoptageren ud). Jeg vil ikke engang tage ordet ”sygdom” i min mund, men De sagde det så ofte, og siger det også i dag. Lad være med det, venner! Det er ulykken, ikke helbredelsen. Aldrig vil ulykken føre Dem til helbredelse, men kun til ulykke, til det onde. Den vil nedværdige Dem.

Altså, hvordan jeg adskiller mig fra mennesker? Ved at jeg jo ikke har noget tilfælles med det onde, og heller ikke behandler det onde. Også her kunne De sige: ”Ja, hvorfor taler han så altid om det onde?” Ja, De mener sygdommen, eller kalder det onde for sygdom. Ja, sådan er det! Nu, venner, jeg har intet tilfælles med det onde, og vil intet have med det onde at gøre! Og jeg beder Dem om, at også De fra nu af skiller Dem fra det onde, og ikke stadig lader det onde behandle.

13

Nu tror jeg, venner, at jeg har sagt Dem meget. Og nu vender jeg endnu engang tilbage til de sange, De hørte i begyndelsen. Der er Kristi liv og vilje nøje beskrevet. Tag det blot til Dem. Og når De i dag, i morgen eller en af de næste dage går i kirke, opsøger Guds hus, så vil De også vide, hvordan De der får forbindelsen til Gud, idet De bringer Deres hjertensønske så naturligt frem for Gud, som De har lagt det i Deres hjerte, og at dette hjertensønske – når De tror – også vil blive opfyldt af Gud. Men forudsætningen for det, må hvert menneske selv præstere. Han må selv tage det første skridt. Han må bekende sig til den, han tilhører. Det vil sige, at han må komme til selverkendelse. Da, venner, da er det muligt.

Når De nu siger: ”Ja, nu har jeg netop sådan en følelse, som Gröning lige har sagt.” ’Tja, og så kommer det næste: ”Om det vil vare ved?” Så fortsætter det: ”Mon jeg virkelig bliver rask? Mon jeg virkelig kan tro?” Ja, ven, det kan du! Men denne kunnen må du også ville, det vil sige, også omsætte den i handling. Og ikke kun, at du nu skænker din krop opmærksomhed – nej, altid, virkelig altid!

Energiforbruget er meget højt. Blot for at optage en tanke, bruger mennesket kraft, bruger han energi. Og derfor må han først rigtig sørge for, at han dagligt optager ny energi. Det er det samme, som når han nu og da blot tilfører sin krop ilt, De ville sige, at han trækker vejret dybt, at han indtager luft for at skubbe kvælstof ud, altså den brugte ilt. Ellers kunne Deres krop ikke eksistere. Nej, det gør De jo ofte, det gør De hele tiden, og det sker af sig selv, det foregår automatisk. Når kroppen behøver ny ilt, ånder De dybt ind og igen dybt ud, og så føler De Dem godt tilpas! Så kan kroppen eksistere igen. Så kan De igen bestemme over den. Så kan De røre og bevæge den. Så kan den også bære de tungeste byrder. Men, hvordan er det nu muligt, at vi kan optage ilt i vores krop? Det kan vi kun, når vi råder over en vis energi, så organet lyster os, så vi gennem organet, det vil sige kroppen, kan optage luften, iltten.

Men hvordan er det her med optagelsen af tanker? Og at De også udtaler disse tanker? Ve den, hvis det var onde tanker, så må han, mennesket, sige det onde. Ve den, der har optaget det onde i sig, for så må han gøre det onde. Når han har hørt noget ondt, så har han straks fortalt det videre, og blev også ond. Hvordan ville det være, venner, hvis det var omvendt? Nå, jeg tror, at De nu er kommet til erkendelse. Det vil sige, at De nu gør det modsatte af det, De hidtil har gjort, idet De ikke mere følger det onde, men kun det gode. Det betyder at følge Gud!

Og når De hver dag, som jeg tidligere sagde – jeg må sige det ofte – virkelig skænker Deres krop opmærksomhed og ved, at den er værd at vise opmærksomhed. For De bruger den jo. De behøver den jo. Og at De også ved, at De dagen igennem bortødsler megen kraft, megen energi, fordi De optager så meget unødigt skidt: det De har hørt, set, eller har lugtet eller smagt eller følt – det er det samme. Altså, ikke forhandle, men handle! Det er det rigtige, kære venner!

14

Tænk dagligt på Deres krop. Optag dagligt ny, god kraft. Og det sker, når De lukker af for omverdenen. Når De nu er kommet til selverkendelse, lukker De allerede automatisk af for omverdenen. Nu tænker De på Dem selv. Nu tænker De på Deres krop. Nu tænker De på Deres krops vel. Nu giver De den næring. Nu lader De Deres krop få den kraft, den behøver. Og det gør De dagligt!

Og bagefter vil De sige, når De har optaget tilstrækkelig kraft: ”Nu føler jeg mig godt tilpas! Nu føler jeg mig fri!” Ja, for at skubbe det onde væk, venner, har man brug for megen, endda rigtig megen god kraft. Især rigtig megen god kraft, når det onde har sat sig i den grad fast i kroppen, at De hidtil ikke har kunnet tro, at det ville forsvinde, og at De nu har tilstrækkelig god kraft, det vil sige endda skal optage overskydende kraft for at råde over et overskud. Så vil De sige: ”Ja, nu har jeg snart klaret det!” Altså kommer det ikke an på Gröning her, men på Dem selv, på hver enkelt.

Og så ved jeg, at mennesker også levede i den tro, at når de bad til Gud, skulle Gud høre dem, og Gud skulle give dem det sådan, som de ville det, som de, sagt med ét ord, forlangte. Venner, det er forkert. Enhver kan kun opnå det gode, det guddommelige. Og det vil kun være muligt, når han virkeligt indstiller sig på den guddommelige sending, og forstår at stille ind. Altså, Guds sending kan vi, kan enhver optage i sig.

Og når han har optaget tilstrækkelig kraft, tilstrækkelig energi, så har han jo fået den overbevisning, at uordenen ikke mere er i ham, heller ikke mere hersker om ham, for nu lever han i den sande, guddommelige orden. Og så kan han belære sit medmenneske, da han jo kun siger den rene sandhed, som han selv har mærket på sin egen krop, og hvoraf han er blevet befriet for sygdommen. Og så vil Deres medmenneske høre på Dem. Og han vil også begynde at tro. Fordi han føler, at De siger sandheden. Fordi han først så, hvordan Deres krop var nedværdiget, og at De

Foredrag af Bruno Gröning, Pirmasens, 1957

"Når De følger det netop hørte godt ..."

nu er et livsglad, positivt menneske. Så vil han sige: "Ja, du min kære ven, det vil jeg også. Og jeg tror, at du netop har sagt mig sandheden."

Ja, venner, det er sandheden! Søg ikke kun sandheden om Dem, men på Dem, i Dem selv. Der begynder det. Og sådan, kære venner, er det allerede gået mange af Deres venner, og Gud gav det, og Gud giver det også! Og det han giver os, må vi optage!

Hvis De i dag endnu ikke kan tro, vil jeg gøre det for Dem, til De virkelig kan tro. Og hvis De i dag endnu ikke beder, endnu ikke kan bede, så vil jeg også gøre det for Dem. Gør Dem fri af det, De har følt som lidelse. Jeg hjælper! Og denne hjælp fører Dem til helbredelse, fører Dem på vejen, som Kristus, vor Frelser, har ført os. Og det er helliggørelsen.

Jeg ønsker Dem alle megen lykke og Guds rige velsignelse. Gud velsigne Dem!